

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 16 centans paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba i Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO SABRE Y LA CULLERA.

En aquest titol podria escriure una *fábula* en vers; pero prefereixo escriure una *veritat* en prosa. Los temps no están per *fábulas*.

Supòsine que 'l sabre es lo que un dia desenvainava 'l general Narvaez, contra 'ls amichs de la llibertat: un sabre llarch y afilat que fent un molinet no més abarcava tot l' espay de la Península: un sabre temut per tothom, perque l' home que 'l manejava era enérgich y rampellut.

¿Que s' ha fet are aquet sabre? Ahont ha anat a parar? Temps endarrera 'l van treure a pública subasta, y encare que 'l donavan per quatre quartos ningú va dirhi res. Los sabres que portan los reys tots los anys a las criaturas, tenen més sortida; a lo menos a las quincallerias los despatxan a grossas. Los sabres de pasta son més estimats; a lo menos los pastissers los venen que no se 'ls troban per las mans. Las arengadas (vulgo *sabres*) se 'n van a dotzenas...

Es a dir, los sabres inofensius tenen avuy més valor que 'l del héroe funest de Torrejon de Ardoz y de Loja, que un dia va fer posar la pell de gallina a casi tota Espanya; que un altre dia va expulsar de Madrid al embaixador de Inglaterra; que sigué durant molts anys la salva-guardia més podero a del trono de Isabel II.

¿Vol dir aixó que havém progressat tant, que ja avuy no 's tem per res la lley del *sabre*?

No.
¿Vol dir aixó que si en Narvaez ressucités y empunyés lo sabre, no seria ja 'l terrible Narvaez dels seus bons temps?

Tampoch; ans al contrari, avuy ho seria més que may.

En aquella época hi havia molta gent que 'l temia, molta gent que 'l respectava; pero n' hi havia també que li feyan cara, y que sense deixarse enlluernar pel brill de aquella fulla, conspiravan, s' entenian, treballavan sens descans contra la tirania de un despota, contra las parcialitats de un trono y en favor de la llibertat trepitjada y escarnida.

Y avuy en cambi serían ben poch los que s' atrevissen a arrostrar la furia del sabre del general Narvaez.

Perque vivim en un periodo de trista decadencia. Avuy lo sabre no té preponderancia, perque no es necessari.

Avuy la cullera ha desbancat al sabre.
Y per governar, la cullera basta.

La cullera, instrument humil, que en tot lo primer

ters del present sigle, brillava sobre 'l barret de cresta dels estudiants; la cullera, utensili familiar, que de més ó menos valor, de més ó menos luxo, n' han tingut sempre totas las familias, desde 'l millonari fins al pobre infelís que anava a mendicar la sopa d'ls convents; la cullera es avuy l' arma més poderosa, més eficaz y més irresistible per governar un poble com lo nostre.

Narvaez passará a la posteritat empunyant un sabre. Cánovas del Castillo hi passará empunyant una cullera.

La imatge de aquell-estará rodejada de la fumarola de la pólvora.

La de 'n Cánovas, no podrá menos de rodejarla la fumarola de una marmita posada a la llar.

A cadaçú 'ls seus atributs

La cullera es tant essencialment canovista, que 'n Cánovas sense la cullera, no seria res.

Ideas, doctrinas, principis... ¿qué son vosaltres avuy, més qu' ecos morts de un temps passat, en que 'l poble tenia fé, y 'ls partits vergonya?

Avuy los homes que manan y pegan cullerada en tot, vos cubreixen de caldo, y 'ls que no manan apartan la vista ab repugnancia.

Ab la cullera ho tenen tot.

Partidaris que 'ls aclaman, tancant la conciencia ab pany y clau; electors que surten del sepulcre per votarlos; gobernadors que faltan a la lley per favorirlos; caciques que 's riuen de tot per ajudarlos; diputats que 's prosternen davant de l' olla; homes sense decoro que passen per tot, a trucos de que 'ls hi arribi 'l ranxo, y falta d' escrúpols per no abandonar ni a estiragasadas aquest cetro del poder, qu' es la cullera.

Aquests dias s' ha dit si 's tractava de fer aixó ó alló contra 'l sistema parlamentari; de si Alemania ab un Bismarck colocat damunt de tots los partits era un exemple digne de ser imitat per Espanya, ahont si no tenim un Bismarck tenim un Cánovas.

Jo, si he de dir la veritat, m' hi rigut de tot aixó.

¿Quina necessitat tenim de plantejar francament, lo que, després de tot, y ab més ó menos hipocresia está ja establert?

¿Quin poder hi ha avuy sobre 'l poder que mana? ¿Lo poder judicial? Los que manan nombran y separan als jutjes. ¿Lo poder legislatiu? Los que manan reparteixen districtes. ¿Lo poder de l' opinió pública? ¿Pobra opinió pública! Quan no li trencan una costella de un cop de cullera (que en certs cassos serveix de garrot), los que haurían de ferne cas, están massa preocupats ab lo reparto de la sopa, per no aténdrela ni escoltarla.

La cullera, sempre la cullera.

Y aixó durará fins que algú tinga prou pit per volcar l' olla.

Llavors del susto 'ls caurá la cullera de las mans, y si algun dia la posan a subasta, será encare més despreciada que l' espasa del general Narvaez.

P. K.

PRESSUPUESTOS.

o govern ha presentat los pressupuestos per l' any económic de 1885 86. Ara no més falta que la nació presenti 'ls quartos, y ja tindrem la cosa en marxa per un any més.

Com es natural, los gastos s' aumentan, lo déficit creix y la caixa del

Tresor está ja ab la boca oberta, preparantse per empassarse tots los espanyols sense mastegarlos sisquiera.

La saragata que s' armará quan se di-cuteixin, ja poden figurársela; pero de la mateixa manera poden figurarse 'l resultat: quatre discursos de violenta oposició, quatre discursos de dolcissim ministerialisme, quatre votacions, aprobació final... y llestos.

¿Y 'l país?

¡Oh! 'l país s' exclamará, cridará, patajará... pero pagarà pacíficament, y tot s' acabará en pau y armonia.

Jo comprench molt bè que 'ls ministres se trenquin lo cap pera arreglar negocis de verdadera importancia, com verbi-gracia, una combinació de gobernadors, un simulacro de cólera, ó una repartició de bitllets pels toros: lo que no comprench, lo que no m' explico, lo que no concebeixo es que passin apuros per confeccionar los pressupuestos, sapiguent, com saben, que de qualsevol manera qu' estiguin embrollats, obtindrán lo vot de las Còrts.

Y encara, si tinguessin prou trassa pera presentarlos nivellats, *santo y bueno*: sempre es una cosa que vol una mica de paciencia, y que té 'l seu mérit, apilar dugas inmensas columnas de xifras de modo que al cap de' vall dongui la mateixa suma l' una que l' altra.

Per lo llastimós es que no succeheix aixís. Los ministeris fan los seus comptes; lo desgraciat que 's cuyda de l' Hisenda tira la suma, passen senmanas regatejantse millons, taxtant cantitats, n' hi afegeixen de novas y després d' aquest laboriós teixir y desteixir, resulta que 'ls gastos pujan un grapat de millions més que 'ls ingressos, y que 'l déficit treu lo nas, més aixirit que un pèsol; com si digués:

—Aquí 'm tenen. ¿No 'm demanavan?

No: no es aquesta la manera de fer las cosas. Embrollar per sortir del pas, es excusable; pero embrollar pera quedar embrollat, es ridicul a tot serho.

Si jo fos conservador (Jesús, Maria, Josep!) y per la meva bona cara arribés a ser ministre, veurían vostés ab quin salero trampejaria l' assumpto, y ab quina maravillosa facilitat combinaría 'ls pressupuestos generals de la nació.

Res de exigir nous pagos; res de disminuir los gastos; gastaria lo que tindria; pero no més: tant cobrat, tant gastat, nivellació perfecta, y en paus.

—Veyám —diria jo— ¿quánt se cobra en aquest país per concepte de contribucions directas, indirectas, aduanas, estancadas y demés caborias? ¿Vuyt cents

millions, per exemple? Pues vingan aquests quartos y anem á fer parts —

Y ho faria d' aquesta manera següent.

	Pessetas.
Gastos superiors.	110.000,000
Exèrcit.	500.000,000
Marina.	1
Mestres d' estudi.	0'50
Construcció de carreteras y canals.	0'50
Capellans y altres empleats.	100.000,000
Beneficencia.	0'25
Gastos imprevistos.	89.999.997'75
Total.	800.000,000

¿Qué tal? ¿Han vist may un presupuesto més senzill y una nivellació més matemàtica?

Com ja haurán observat, deixaria de banda aixó de pagar los interessos de la deuda pública, y si 'ls acreedors me vingessin ab tonterias y exclamacions, giraria la esquena y diria com aquell:

—Palabras necias, oídos sordos.—

No 'm cuydaria tampoch de donar ni un xavo á las classes passivas, perque aquesta càfila de cessants y retirats se menjan una bona part del presupuesto, y una nació que no vaji massa en gran no pot distreure fondos per gastos superfluos.

En un país dominat per las corrents conservadoras, los brassos del poder son lo clero y l' exèrcit: á aquests, pues, procuraria pagar sobre tot, que en estant contents els, ja està content tothom; y si algú xillava massa y m' apurava la paciència, lo faria excomunicar per dos capellans y empaytar per quatre soldats de caball, y ja veurien vostés com l' home se m' amansiria pitjor que un anyell, sense quedarli ganas d' obrir la boca en tots los dias de la seva vida.

Los nostres ministres d' Hisenda, tal vegada per insuficiencia, tal vegada per poch atreviment, no han sapigut compendre las inmensas ventatjas que 'ls reportarian uns presupuestos confeccionats sobre las bases que jo indico.

Tots, y l' senyor Cos-Gayon especialment, s' han embrancat en combinacions més ó menos ingeniosas é incomprensibles, y després de treballar com uns negres, s' han trobat cansats, aburrits y ab un déficit més espantós que la cara de 'n Cánovas.

Veyám, ara que jo 'ls dono 'l camí, si sabrán aprofitar tant magnífich recurs.

¡Apa, senyor Cos-Gayon! Un punt d' home, y 's fá célebre.

FANTASTICH.

¡Romero Robledo tracta d' escombrar al Ajuntament de Madrid, y per fer ajuntament nou ha anat á demanar uns quants regidors á n' en Sagasta y uns quants més á n' en Lopez Dominguez.

En Lopez Dominguez no se ho ha fet dir duas vegadas: donará 'ls regidors que 's necessitan. En quan á n' en Sagasta, li ha dit: «Que Deu l' ampari, germá.»

A tal punt han arribat los esquerrans que tot just serveixen de xavos per donar als pobres.

No s' havia acabat encare de molt l' entrada dels quintos en caixa, y en la provincia de Barcelona no més ascendian las rendicions á 1,347, lo qual significa un ingrès en las caixas del Estat de 2.020,500 pessetas.

¿Comprenen are perque 'l govern demana 70 mil homes?

¡Dos millions, vint mil, cinch centas pessetas! ¿Han calculat quants sacrificis representan y quantas llágrimas signifiquen? ¡Quántas pobras familias s' haurán venut la casa que habitan ó la vinya que cultivan, ó tal vegada s' haurán endeutat fins al coll per salvar l' existencia dels seus fills!

Perque la quinta es lo de menos. Després de la quinta ve 'l sorteig per Ultramar, un sorteig mitjà de molta més gent de la que 's necessita; y l' envió á Ultramar de un quinto significa la disenteria si vá á Filipinas; lo vomit negre ó la febre groga si vá á Cuba.

Lo govern d' Espanya té medis suficients per escorre las butxacas dels pares de familia qu' estiman als seus fills:—¡Diners ó la vida!

Ab motiu de l' estussinada d' espanyols feta per las kábilas de Rin d' or, diguè l' Elduayen:

—Si han rebut, ells se 'n tenen la culpa ¿qui 'ls feya anar á l' África á establir colonias?

Verdaderament, t' rahò l' Elduayen; es millor ferse conservador y explotar la colonia del presupuesto y fer quintas de 70,000 homes.

Las tropas francesas han tingut un petit fracás á Xina, l' opinió pública s' ha alarmat y convertintse la minoria en majoria, la Cámara ha derrotat al ministeri Grevy.

Aquí 'ls africans un dia garrotejan al governador militar de Alhucemas, un altre dia assaltan la naixent colonia de Rin d' or, y assassinan y maltractan á pacífichs espanyols... l' opinió s' alarma... Fins aquí tot igual á Fransa.

Però de aquí en avant tot diferent, perque ni la minoria 's converteix en majoria, ni cau lo ministeri per tant poca cosa.

A Fransa ab la cura de xino n' hi ha prou per volcar un govern. Aquí no hi basta, ni la cura de moro.

Lo bisbe de Puerto Rico no vá poder parlar en lo Senat contra 'l govern de 'n Cánovas, perque 'l Papa, accedint á las instancias de D. Anton que demanava clemencia, vá teparli la boca.

Però ab la boca tapada també 's parla, y 'l bisbe de Puerto Rico ha publicat en un folleto tot lo que hauria dit en un discurs.

Y no 's pensin: un folleto que mereixeria ser imprès en tinta blava sobre la pell del govern, perque es una pallissa que deixa blaus.

Un carrabiner de Sant Sebastiá (Guipúzcoa) vá suicidarse, y al cap de nou mesos, vá ser desenterrat del cementiri católich, en virtut de sentència del tribunal eclesiástich.

En la mateixa ciutat poch temps avants s' havia suicidat un jove, fill de una familia acomodada. Los seus restos descansan tranquilament en lo cementiri católich.

¿Extranyan la diferencia?

Donchs sápigam que 'l carrabiner no vá deixar ni un céntim y ningú 's vá cuidar de ferli celebrar funerals, ni una mala missa.

En cambi la familia del jove, vá costejar un enterro suntuós y uns funerals molt solemnes.

Qualsevol diria en vista de aixó que á las portas del cel hi ha taquilla, com á las dels teatros.

Aquest dia ván ser denunciats á la vegada quatre periódichs de Madrid.

Per supuesto, tots ells eran periódichs liberals y democrátichs.

Y encare dirán després que 'ls liberals y 'ls democratas son enemichs de la religió católica.

Ja podrian gaudirse 'ls capellans de celebrar tant al viu com la prempsa la *senmana de passió*.

Ja ha sortit *Lo rosari de l' aurora*, y no 's cregan que haja sortit de la Mercé ni de Santa Ana; no senyors, ha sortit de ca 'n Lopez.

Y aixis com lo *rosari de l' Aurora* de las iglesias está posat en música, 'l de ca 'n Lopez está posat en ninots per en Moliné, sent la lletra de 'n C. Gumá. Forma un quadern artístich molt elegant y val no més que dos rals... ¡Ah! me 'n descuidava: t' concedits 2.000 dias de indulgencia per l' ordinari... de Sant Boy.

Un periódich de Málaga diu que vaga per las inmediacions de Aguilar de la Frontera una partida de bandolers qu' en temps de pau se dedican al seu honorat ofici, y en temps d' eleccions á fer sortir á determinats diputats.

Robar diners ó robar actas, després de tot no es una cosa tant diferent l' una del altra.

Roma, la que després vá ser senyora del mon, avants de ser ciutat era una cova de lladres.

Los diputats que rebín l' acta de aquesta gentussa, avants de anarse'n á seure als banchs de la majoria, dirán:

—Vinga l' acta, vinga, que per totes parts se vá á Roma.

Dijous era mort, divendres també, dissapte tocan á aleluya, diumenje ha ressucitat.

Aixis la llibertat democrática. ¿Creuhen qu' es morta? Donchs deixinla anar, qu' ella també tindrà la seva pasqua de resurrecció.

Sobre alló de montar lo tinglado d' Espanya per l' istil del de Alemania, vá dir D. Anton: que majorias, minorias y 'l govern s' oposarian sempre á tot atentat contra la Constitució.

Majoria... minoria... govern.

Escolti D. Anton: ¿ja conta ab lo general Pavia?

Números:

Presupuestos del any 1875-76: 627 milions.—Presupuestos de 1878-79: 719 milions de pessetas.—Presupuestos del any 1879-80: 841 milions.—Presupuesto 82-83: 888 milions.

Y aixis nos han anat pujant fins al any actual, que 'l ministre demana: 920 milions.

Desde 'l comensament de la Restauració fins are, lo país paga un excés de 293 milions de pessetas.

Veritat es que á l' any 1875-76 hi havia encare la guerra civil contra 'ls carlins y contra 'ls insurrectes de Cuba.

Avuy ja no hi ha aquestas guerras; pero n' hi ha un'altra de més terrible: la guerra contra 'l contribuyent.

CARTAS DE FORA.—Mentres á Cornellá se celebrava una professó, van sonar véus de lladres en unas casas de pagés: los mossos de l' esquadra, l' arcáide y demés atrocitats van abandonar la comitiva, y la campana de l' iglesia, cambiant de tó, va posarse á tocar á somatent. Y lo més bonich es que tot vá ser un alarma infundada, perque no vá haverhi res. Es á dir: si, vá haverhi que la professó que havia de durar una hora, encare no 'n vá durar mitja, y que 'l rector estava més cremat que un cabo de realistas.

Los misionistas de Valls recomanan als seus feligresos que 'ls reculleixin totes las CAMPANAS DE GRACIA que pugan y que 'ls las entreguin. Home, ab aquestos misionistas, podriam fer un negoci. Al magatzem ne tenim nou ó deu mil del fusellament de Girona, que 'ns han sigut retornadas pèl tribunal, en virtut de sentència absolutoria. Si volen podrèm fer un cap-más. Las donarèm barato.

De Granollers ens recomanan la publicació del següent anunci: «A Granollers s' han perdut las quaranta horas: á qualsevol que las haja trobadas l' ull de vidre de un Bacallá grás li donará una gratificació.»

UN QUENTO.

I.

Cargolantse aquell bigoti que Nostre Senyor li ha dat, un cert gueto está dant voltas sala amunt y sala avall. Pèl seu cap bull una idea que cert somni li ha inspirat: lo gran que es posarla en práctica; pero ¿cómo? Aquí está 'l cas. ¡Si 'n formula de projectes! ¡si 'n pren y deixa de plans! ¡si 'n pensa de desatinos! Escoltémlo, que parla alt.

II.

—No hi ha dupte, la idea es magnífica,— diu lo tipo;—estich més que segú de que si m' atreixo á exposarla, no tindrà res que dirhi ningú. Si senyor: prou partits, prou banderas... ¿Qué vol dir vertis y blaus y morats? ¡no sería un gran bé per la patria que visquesem tots junts barrejats! Un partit espanyol y jo 'l jefe: jo duria las riendas de tots, sense haver de pensá en tonterias, ni caborias, ni trampas, ni vots. ¡En Bismark bé ho fa aixis! ¿Y qui nega que 'l meu bras es molt fort y molt llarch, y que si ho calculesin ab calma sè més jo que no pas en Bismarck? ¡Está clá! Pit y fora; 'l que importa es estendre 'l rumor, fè 'l cap viu, y observar si la cosa fa efecte: vaig á veure la gent que m' hi diu.—

III.

En un círcol

de companys

lo nostre héroe

conta 'l cas.

—¿Qué 'ls hi sembla

lo meu plan?—

diu, quan l' home

s' ha explicat.

—¡Qu' es tremendo!

—¡Colossal!

—¡Ni en Gambetta!

—¡Ni en Bismarck!

—¿Vostés creuhen,

per lo tant,

qu' es factible?

—¡Pues es clá!

IV.

Al endemá demati algun diari de la Cort insinúa cert rumor, que ningú sab que vol di. Entre una confusió extranya de paraulotas ambiguas, surten las glorias antiguas, la resurrecció d' Espanya; la má ferrenya y viril, lo caos, las banderías, y 'ls naps, y las xiribias y enredos per 'quest istil. Alguns s' ho miran ribent, altres s' ho prenen á mal

y 'l pais, en general,
diu entre si:—iPobre gent!—
V.

Cargolantse, com sempre, aquell bigoti,
l' autor desconegut del famós plan,
se troba altra vegada a casa seva,
la qua entre las camas, cavilant.
—iQuin pais!—diu, fingint una somrissa;
—no coneix que aixis, deixantme fe,
ab lo gran talentás que posseheixo,
aniriam aviat d' alló més bè!
Hi tirat l' am en mar: a duras penas
hi pescat uns burrets, pero molt poch...
iBismarck, Bismarck! iBah, bah, desém la canya;
se ven que aquesta gent no está per brochs!

(Aquí s' ha acabat lo quënto,
no s' hi pot ategir res:
si 'l lector no l' ha comprés
que s' espavili; jo ho sento).

C. GUMÀ.

Segons sembla 'l govern ha resolt
montar la fabricació mecánica de
cigarrillos si tornan a reproduhirse
las bullangas de cigarreras.

Es a dir, en temps de conservadors
las máquinas serveixen de papu per
espantar cigarreras.

¿Se figuravan vostés que servian per elaborar lo
género més barato y més perfecte? Donchs s' equivo-
can: serveixen de papu, perque 'ls nostres ilustres
polítichs en materias industrials encare están en l'
infancia.

Lo Correo catalán publicava un anunci que deya:
«Al Clero. Para quitar las manchas y la mugre de
los cuellos y sombreros, se recomienda la esencia tal,
carrer tal, números tantos.»

Deixant apart lo que t' de realista aixó de las tacas
y la mugre de un ministre de Déu no hi ha cap esen-
cia per treure las tacas de sanch? iAlsa, capellans
carlins, a fer neteja!

Després de las bullangas de las cigarreras no faltava
sinó que s' amotinessen las assiladas de un hospital.
Y en efecte se han amotinat las del hospital de Sant
Joan de Déu de Madrid, fent barricadas ab los mata-
lassos, empunyant las xeringas per defensarse, etcé-
tera, etc., etc.

Pare nostre conservador: «Lo nostre escándol de
cada dia, donáumol. Senyor en lo dia de avuy, etcé-
tera, etc.»

L' exercit espanyol t' 498 oficials generals.
Resultat: que distribuít tot l' exercit entre ells per
parts iguals, vindrán a tocar duas companyias de tropa
per cada general.

Lo qual tractantse d' Espanya no t' res de parti-
cular.

A Valls, l' any passat vá secarse una branca del
arbre de la llibertat, y ván tallarli; aquest any se l' hi
ha secat l' altra que li quedava, y es fácil que també
li tallin.

Pero la soca es viva y brota per baix.
A més de aixó l' arbre está voltat per una barana
coronada de punxas de ferro.

Vels'hi aquí l' imatge de la llibertat espanyola: está
voltada de bayonetes, se li secan totas las branques;
pero brota per baix. Perque 'ls sentiments liberals del
poble no s' secarán may.

La fracció fusionista de 'n Rius y Tauler, cada dia
vá engrandintse. Aquest dia se li ván passar los ele-
ments que tenia en Martos aquí a Barcelona, aquells
que celebravan las sevas reunions en la sala dels re-
vendedors.

¿Saben quants eran? Encare no arribavan a la dot-
zena. Eran 10.

De manera qu' en Rius y Tauler s' está medicant
per l' homeopatia.

Haventse presentat a Játiva alguns cassos sospitosos,
un diputat fá una pregunta al govern, y l' Elduayen
respon:

—Haventhí en Romero Robledo al ministeri de la
Governació, Espanya pot estar tranquila.

Es veritat, perque 'ls microbis del cólera son inofen-
sius comparats ab lo microbi de Antequera.

¿Qué no ho saben?
Al últim lo tindrem diputat, y diputat a Corts. En
Cánovas s' hi empenya, s' hi empenya en Romero Ro-

bledo... y encare que 'ls electors de la Seo de Urgell
no 'l coneguin, ni per servirlo, ell y ningú més será 'l
diputat per aquell districte.

Parlo de 'n Tort y Martorell, que sempre t' una ven-
tatje sobre qualsevol altre per anar a Madrid.
Ell ab mitj bitllet podrá fer lo viatge.

Lo *modus vivendi* ja está aprovat definitivament.
Al Senat ha tingut 118 vots en favor y divuit en con-
tra. Diferencia: 100 pelats.

En la imaginació de las victimas de aquesta mida
desastrosa, lo número 100 quedarà inscrit en molts
puestos.

¿Quin número més significatiu!

Un capellá de Santa Mónica vá retirarse sense dir la
missa p'el batalló de artilleria, al veure que segons
mana la ordenansa, 'ls gastadors se colocavan en l'
altar major.

¿Que voleu ferhi!
Tal vegada 'l tal capellá havia anat ab los carlins, y
'l tenir los soldats tant aprop, li doná mareig.

A un miquel l' hi deya la seva dona:

—Ja no menjarás més salsitxa.

—¿Y aixó?

—Perque ja s' ha acabat la matansa.

Lo miquel fent un sospir:

—Ay, respiro.

A conseqüencia del escándol a que ván donar lloch
las provocacions dels miquels han deixat de cele-
brarse aquest any las professons de senmana santa.

Ni cucurullas, ni penitents, ni misteris, ni armats...

¿Quina senmana santa més tristal!

Y no obstant, la professó vá per dintre.

A conseqüencia dels atropellos dels moros, alguns
caps calents voldrian anar a l' Africa.

Es completament inútil, perque desde que governan
los conservadors, l' Africa la tenim aquí.

Conversa del dia del dijous sant:

—¿Ahont vas Joanet?

—Mira aquí, me 'n vaig a seguir monuments.

—Si que amigo, aviat estarás llest... ¿Jo me 'n vaig
a seguir primeras pedras.

A un metje escéptich l' hi preguntava un amich:

—Bé, ¿creus tú que la medicina serveix per alguna
cosa?

—Psé ¿sabs lo que crech? va respondre: qu' es bèn
desgraciat lo pobre que cau malalt. Perque avuy hi ha
tants sistemas, que 'l malalt necessita encertarne un.
Suposém que l' encerta; llavors necessita trobar un
metje que 'l conegui a fondo: suposém que 'l trobi;
necessita llavors que 'l metje no s' equivoqui: supo-
sém que no s' equivoca; llavors necessita adquirir los
medicaments que se li receptan; per adquirirlos necesi-
ta tenir diners; y encare que 'n tinga, necessita que
la malaltia que sofreix siga curable, y encare que no
siga... necessita curar.

Se presenta un jove molt bèn recomenat a una em-
presa de ferro-carrils, en demanda d' empleo.

—¿Qué sab fer vosté? li pregunta 'l director.

Y 'l jove calla.

—Digni, respongui, ¿qué sab fer?

Y 'l jove, comprenent que l' hi diuhen alguna cosa,
diu:

—Fassi 'l favor de alsar una mica més la veu, soch
una mica sòrt.

—¿Ah, es sòrt? exclama 'l director: está bé, queda
colocat... en la secció de reclamacions.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cas-si-no.
2. ACENTIGRAFO.—Sarriá-Sarria.
3. CONVERSA.—Tia.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Moscatell.
5. GEROGLIFICH.—Per badalonins, Badalona.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Je-
nani, Orellut del Bruch, Repoligum y Rius, Pepet de
Arbucias, J. Brú, Un Pagés, E. Flaquer, Dos Liberals,
y Ola Tit; n' han endevinadas 4 Quatre Gonsir, y As-
nerolf Alkuspá; 3 J. M. Bernis y Petons y Pessichs;
2 Un Sicutérat y 1 no mes Felip Poca-solta, Urgellés
y Un Despullat.

XARADA.

Ma estimada Antonieta
t' una tot encantadora,
es molt gran treballadora
y sempre ia veuréu neta;
puig si t' una tres primera
treurela no li dos hu
es lo modo més segú
que l' estimi en gran manera.

J. PRATS Y N.

ENDAVINALLA.

Soch de la Reparadora
(puch dir desde 'l comensa!)
y ab vergonya y fins per fora
al Rosari aurora vaig.

Si per cas hi ha garrotadas
també m' hi haig de barrejar,
puig no estich ni p'els Lluisos,
p'els Miquels, ni p'els Llucians.

Si de rumiar te cansas,
car lector, y 'm vols trobar,
per portals y entre pobretas
soch: miram per caritat.

JENANI.

ANAGRAMA.

—¿Ahont vas, Pep, tant de total?
—Fins a mitj carrer del tot
a ca 'n Dionisi Badal
per si 'm vol fer ser burot.

AREDNABAL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7	— Nom de home.
5 4 7 6 2 1	— A Andalusia.
3 4 5 2 6	— Nom de home.
5 2 6 2	— Un animal.
1 4 5	— Part del Globo.
2 1	— En las cartas.
1	— Una lletra.

ORELLUT DEL BRUCH.

GEROGLIFICH.

III OO
S
III
A

DOS LIBERALS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans M. Rovira, A. Martí y P. y Rey Moro Petit: Lo que 'ns
envian aquest senmana no 'ns serveix.

Ciutadans R. Fortuny, Petons y Pessichs, Arengada Fresca, Fe-
lip Poca-solta, Arednabal, J. M. Bernis, Asnerolf Alkuspá, J. Sas-
tre, Ola Tit, R. Fortuny, Dos Liberals, Pepet del Carril, Orellut del
Bruch, Un pagés, Repoligum y Pepet de Arbucias: Insertarém al-
guna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada March Martori: Hem de animarlo a continuar, perque
revela molt bon instint: en la poesia hi ha trossos escrits ab verda-
dera facilitat; l' unich que hi falta es una idea fundamental. Com
ensalg está molt bé.—Bonifaci Malcarat: Publicarém l' article.—
M. M.: Id. id.—V. Vallespinosa: La poesia es molt correcte; pero
per insertarla t' inconvenient de que joch-floreja massa.—J. Brú:
lo geroqlifich está bé pero no pot publicarse ab tipografia de im-
prenta.—Jenani: Queda complasent.—Ciutadans J. V. (Cornella);
Barrina, (Granollers) y Ll. R. (Valls): Gracias per las noticias.

LO ROSARI DE L' AURORA

XURRIACADA CÒMICA Y RECREATIVA

per

C. Gumà y M. Moliné

Un magnífich álbum, ab un grapat de dibuixos y otras
herbas.

PREUS:

Pel públich, en general. 2 rals.
P'els sagristans, majordonas, reverendos y nebotas,
que acreditin serho. 1 ral y 34 maravedissos.
Niños y soldados. mitja pesseta.

NOTAS:

—Aquest Rosari no surt solzament al demati: surt a qual-
sevol hora que 's vagi a comprar.
—No fa mal-de-cap a ningú, ni molesta al veynat.
—Per mirarlo no es necessari portar bastó.—

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla
del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y
en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM

NORT-AMERICÁ

Aixerop lactífich, per aumentar la cantitat y calitat de la llet.

UTILÍSSIM A MARES Y DIDAS

Aixerop pectoral, per curar la tos.

Aixerop antiarreich estomacal, cura radicalment tota
classe de diarreas.

Unich dipòsit en Barcelona, carré Pètrixol, 2, Aixarperia doc-
tor Ferrer.

LOPEZ, Edítor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

«Al arbre mort, tothom hi fa llenya.»